

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Vndecima. De perditione & inuentione Iesu in templo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

credentibus infundere concupiui. Nullus sanctorum aut hominum tantum desiderium ad incarnationem meam habuit, quantum desiderium ego habui ad incarnandum. Nam mox, ut tempus præordinatum aduenit, Angelo edocente & Maria consentiente, sine mora Deus homo conceptus fui. Vide ergo inestimabilem dilectionem meam, quia pro salute & redemptione hominis totus exarsi; & nihil utile aut necessarium, sibi denegare potui.

6. O si nunc ardentissimum cor meum videres, & saltē in modo dico diuinū illum amorem, quem ad te gero, sentire: nunquam ab amore & laude cessares, nunquam tuum laborem vel dolorem ponderares. Vide internis fidei oculis, humanam & diuinam naturam in vnam cōuenisse personam, & inseparabiliter permanere hanc excellentissimam vnionem: & specularē de vtraque natura, quantum placet, & pōssibile est. Nam in me absconditi sunt omnes thesauri sapientiæ Dei; & præter me, non est salus cuiquam viuenti, nec spes æternæ vitæ morienti. Sint ergo oculi tui semper ad me, & cor tuum maneat apud me, & super omnia desiderabilia requiescas in me. Ego enim sum Dominus Deus tuus, qui feci te: & naturam tuam assumpsi, ut traherem te ad me. Veni secure ad me, frater tuus sum, mori etiam paratus pro te. Quid moraris? Accede, festina; & dimitte omnia aliena abire, quæ te possunt impedire. Si sic feceris, inuenies dilectum tuum, in quo felicissimè exultabis, & omnia onerosa facilius portabis. Caueat præcipuè, ne quid deuium vel lubricum in cor tuum veniat, quod te lædat aut perturbet, aut vanè occupet, vel intus obscuret. Inter me & te, nihil mediare debet, quod vnionem impedit, aut charitatem minuit, aut libertatem diripit, aut puritatem maculat, aut cordis secretum inquietat. Et quis istud apprehendet Dominus? Qui nihil sibi sufficere credit, nisi summū bonum, quod ego sum; à quo omne bonum, in quo omnia bona in cælo & in terra, in mari & in omnibus abyssis. Qui me vnum solum ante omnia & super omnia quarit, & mente semper gerit: qui despicit se propter me, & diligit me purè propter me; iste potest contemplari, & me laudare, & cum Maria in Spiritu sancto exultare, nunc & in æternum. Amen.

V N D E C I M A.

De perditione & inuentione Iesu in templo.

Lucas 10.

I. R Emansit puer Iesus in Ierusalem, & non cognouerunt parentes eius. Audisti anima fidelis, quod ante paucos hos dies, amabilis Iesus se reuelauit pastoribus & regibus, & quanta lætitia eunc

tunc fuit parentibus eius: sed & tibi non modicum accreuit gaudium, ex tot bonis auditis. Sed heu, hodie res nimis infortunata & dolorosa accidit, quæ merito corda concutit, & auditores omnes stupidos reddit. Refertur enim, quod dilectus Iesus à parentibus sit perditus, & eo, proh dolor! tempore, cum ad templum festiuitatis gratia parentes eius ascenderunt. O subita mutatio dexteræ excelsi! Nam si perditus est Iesus, quæ tunc læticia poterit esse in corde hominis? Qui enim perdidit Iesum, perdidit plusquam vniuersum mundum. Nonne melius fuisset domi remansisse, quam Iesum in via perdidisse? Heu, qualis est hæc festiuitas, quam obscurat tâta calamitas? Nam nulla maior grauitas, quam vt perdita dicatur moerentium iucunditas. Nemo piorum dubitet, quin Maria in ista perditione filij sui, multum contristata fuit. Nonne gaudentiùs in Nazareth latuisset, quam in Ierusalè hodie comparuisset? Sed voluit sancta mater sacra legis consuetudinem obseruare, & perfectæ obedientiæ exemplum omnibus dare. Ideo domum ac ciuitatem suam reliquit, & templum Dei cum filio & Ioseph visitauit. Verum pro ostensione patientiæ eius, & pro magna vtilitate nostra Deus hæc fieri permisit, vt Maria filium perderet, perditum dolens quæreret, atque post triduum in sancto templo inueniret, inuentumque thesaurum lætior secum referret.

2. Sed ô boni parentes, quomodo istud potuit euenire, vt tam dilectum puerum permitteretis à latere vestro discedere? Vbi erant oculi vestri, quando non erant in Ierusalem defixi? Quomodo excusabo vos de negligentia tanta? Nonne merito perdidistis, quem minus cautè custodistis? Sed rursus, qualiter audeam vos in aliquo reprehendere, quos noui in omnibus sanctos & deuotissimos esse? Et quomodo audebat etiã bonus hic puer, sine scitu vestro, & absque licentia quoquam ire? Nonne videtur occasionem vobis dedisse ingentis tristitiæ, cum se absentauit tamdiu ab oculis reuerentiæ vestræ? An ei licuit facere omne, quod voluit, quia omnia cum Deo egit? Placet mihi, quia sic voluit, quoniam Deus est, quem arguere nemo potest. Non enim potuit æterna Patris sapientia aliquid insipienter agere, qui orbè terræ disponit in æquitate. Bene ergo omnia fecit, non solum præsentiam suam amicis reuelando, sed etiam quandoque ex certis causis faciem suam dilectis occultando.

3. Ascendit autem Iesus ad celebritatem festi legalis, non vt secundum legem se sanctificaret, aut precibus conscientiam mundaret, qui sanctus natus erat: sed vt indulgentiã nobis impetraret, & Ecclesiam frequentãdam esse doceret, pro donis cælestibus adipiscendis. Intrauit templum ad audiendum magistros & docto-

doctores, qui fuit omnium magister & Dominus. Vt discat pueri & iuuenes, à primæua ætate literas legere, scholas frequentare, doctrinæ intendere, magistris audientiam præbere: non vagari per plateas, nec vanis lufibus occupari. Ornat namque valde iuuenilem ætatem ardor discendi artes, quibus iuuatur intellectus, ad proficiendum in scripturis diuinis. Quatenus hinc amplius ametur Deus, quo sapius fuerit sermo Dei auditus: & per doctores clarius expositus, atque bonæ memoriæ libro firmius commendatus. Dedit ergo puer Iesus exemplum pueris & senibus, ad continuandum studium sapientiæ salutaris. Vt nemo ocio torpeat, nemo ad inania auscultet: sed pueri humiliter magistros suos audiant, diligenter querat, & cum omni disciplina discant. Senes verò, secundum datam sibi gratiam, & iuuenum capacitatem, prudenter doceant; & regulas fidei, à sanctis Apostolis & Prophetis traditas, fideliter tradat, vt Iesum in medio doctorum sedentem, omnes verbi auditores cognoscant, & in melius semper proficiant, ac Deum, qui talem gratiam doctoribus contulit, deuotè collaudent. Et sicut doctrina & sapientia magistris ceteros præcellunt, ita vitæ merito & morum disciplina, omnes præire debent. Studeant ergo docti pariter & indocti, tam sanctæ humilitatis & obedientiæ exempla Iesu Christi imitari, atque diuinæ se subdere voluntati. Exemplificauit enim vtrumque in se Christus, puer duodennis & doctor cælestis, dum more paruulorum, magistris aurem præbuit, & reuerenter caput inclinauit: atque à beatissima matre benignissimè correptus, sponte mox paruit parentibus, & iuit cum illis: sicut tractabilis moribus, ita & subiectus legibus, tam diuinis quàm humanis, prout oportuit ac decuit, in agendis & dimittendis.

4. Vtinam Domine Iesu, mihi concedas huius facti tui historiam diligentius speculari. Nam sentio mecum in spiritu frequenter actitari, quod præsens in carne semel cum matre egisti, cum ab ea perditus esses & reinuentus. Heu quoties te perdo, peccatis meis exigentibus, quàm tristis incedo, cum fuero à gratia tua desertus, & propriæ paupertati sine consolatione relictus. Quid mirum, si tunc doleo & grauer ingemisco, tua salutaris dulcedine orbatus, & penè omni spe recuperandæ suauitatis destitutus? O quàm longa mora & molesta hora mihi videtur, carere consolatione diuina: quia abest dilectus Iesus, consolator meus; & nescio, quando iterum sit venturus. Quid faciam? Aut quo vadam, ad querendum Iesum, quem diligit anima mea? Vbi est ille modò, qui me lætificare solet gaudio magno? Scio scio, quia si se occultare voluerit, nemo eum inueniet, nemo attinget, nemo apprehendet, quia nondum venit hora eius. Et si se dignatur reuelare, statim
adest

adeft in foribus, intrat ianuis clausis, vifitat domum mentis: & manifeftat fe indicijs tam certis, vt non fit opus interrogare, tu quis es? Quia ignis amoris cordi infusus declarat, quod Iefus venit, & ipfe fecit hæc omnia. In hoc probationis articulo, fapius conturbor & affligor in memetipfo: & fatis admiror fuper occulta difpenfatione tur Iefu dulciffime. Cur quæfo me fic probas in certamine tam fapè & improuifè, cum tamen fis totus fuavis & fine amaritudine? Norunt experti, quod dixi: experientur & breui, quicūque cupiunt eſſe difcipuli tui. Nō venit hoc ex dolo, nō de ignorantia, fed ex bono zelo pro occulto profectu noſtro. Ideoque, quod plenè non capio, totū potius tuæ fapientia committo, quæ nihil agit fine certa ratione, licet caufa mihi fit ignota. Habeo tamen in hoc cardine rerum, non modicum miſeriae meæ ſolatiū: quia & dulcis domina mea Maria perdidit aliquando Iefum, & doluit valdè amiſſe filium: nec erat contenta redire ad domū, donec inueniſſet Iefum ſingulare gaudium ſuum. Quæ cum non inueniſſet, vbi æſtimabat; inuenit, vbi non conieſturbat. Si enim ſciuiſſet eum, cum tãta admiratione, inter doctores ſedentē: aut minùs doluiſſet de euentu tali, aut cōgratulata fuiſſet de actu tam ſolemni, in reſponſis ſui beatiffimi filij. Itaque Iefus non ſemper ibi inuenitur, vbi quæritur: ſed ſapè ibi exiſtit, vbi minimè putatur.

5. Nemo ergo de ſe præſumat, quaſi Iefum ſolus habeat. Nemo alium deſpiciat: quia neſcit, quantū quis Deo in occulto placeat, licet homines lateat, & abiectus de foris videatur. Nā & ipſe Iefus tunc multis incognitus erat, & qualis ac quantus eſſet, paucis innotefcebat. Quibus voluit, ſe prodebat; & quando voluit, ſe abſcondebat; cuncta autē diſpēſatiuè & vtiliter faciebat. Cum ergo perdidero Iefum, non eſt mirū nec nouum: ſentio tamen id mihi fore nociuum, & cordi meo valdè doloroſum. Me autem fateor reum, & plagis grauibus dignum, quia non cuſtodiui ſatis bene cor meum: ſed nimis tepidus & negligens inceſſi, ideo gratiam Iefu perdididi: & neſcio, quis reſtituet eam mihi, niſi ipſe digneur iterum pauperis ſui miſereri. Huic calamitati meæ ſuccurre, clementiſſima mater Dei: Subueni domina mea, adeſto chariſſima virgo Maria, ianua vitæ, nunc porta. Solatium quero, auxilium à te poſco. Tu melius noſti, quanti doloris ſit Iefum perdidiffe, quãtæque lætitiæ Iefum inueniſſe. Si ſic tibi (ô beatiffima virgo) contigit, quæ ſine culpa fuiſti; quid mirandum, ſi mihi peccatori, eius gratia pro voto non adſit, qui in tam multis offendo? Quid ergo faciã, vt eum iterum inueniam? Si enim eſt aliqua ſpes inueniendi, erit vtique per conſiliū tuum: fiet & meritis tuis, quæ propinquior es & charior vniuerſis. Doce ergo modum recuperandi dilectum,

dilectum,

dilectum, & comitare mecum, vsque dum inueniam illum. Quo viso & reperto, cantabo tecum in iubilo: Congratulamini mihi omnes, quia inueni, quem diligit anima mea. Ipse est enim, quem tu peperisti, castissima virgo Maria.

6. Ad hæc illa: Audi consilium bonum, imitare exemplum meum, & consolabitur anima tua. Si quando perdideris Iesum, noli diffidere, noli turbari nimium: noli pigritari, noli ab oratione cessare, noli ad consolationes terrenas exire. Sed quære secretum, plange teipsum, & inuenies Iesum in templo cordis, quem amisisti peccatis tuis, delectando in rebus vanis. Non enim inuenitur Iesus in plateis ciuitatis, nec in cœtu ludentium, neque in terra suauiter viuentium; sed in congregatione iustorum, & in Ecclesia sanctorum.

7. Cum gemitu est querendus, qui per dissolutionem est amissus. Cum magna cautela est seruandus, qui per incuriam est elapsus. Cum timore & reuerentia est supplicandus, qui pigros detestatur & ingratos. Cum summa humilitate est reuocandus, qui per elationem est fugatus. Cum crebra & intenta oratione est placandus, qui propter euagationem mentis non audit susurrantes. Cum ingenti gratiarum actione est laudandus, qui gratiam suam dare est paratus. Cum ardentissimo amore est amplectendus, qui omnibus parcat, omnibus miseretur: qui gratis dona sua largitur, & nemini se querenti deesse probatur. Quod si quandoque tardat, perseverantem tamen in oratione non relinquit. Sed etiã dum nescit, reuifitat, clarius illuminat, & cautius informat: ne vnquam de se præsumat, sed in eo humiliter & deuotè confidat. Si igitur hæc bene attendis, Iesum citò placabis, Iesum in Ierusalem inuenies: quia in pace factus est locus eius. Iesus in templo cordis tui, sacra oris sui verba prædicabit. Iesus tecum tota die, sicut in thalamo morabitur. Iesus docebit te de omnibus, quæ sunt salutis. Cuius est vtique totum, quicquid est gratiæ & virtutis in Angelis & hominibus, quicquid etiam boni relucet in creaturis. Iesus ergo semper inuocandus est, semper querendus, semper desiderandus, semper memorandus, semper laudandus, semper venerandus, semper amandus, nec in aliquo offendendus: sed in omni sanctitate & puritate colendus & adorandus, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

D V O D E C I M A.

De quatuor modis videndi Iesum, secundum deuotionis affectum.

Luca 10. **I. B** *Eati oculi, qui vident, quæ vos videtis. Hoc dulce verbum Domini Iesu Christi, sapius est ad memoriam reducendum: ad quem interiores oculi mentis, in spiritu sunt subleuandi; in quem*